Ч. 73. Пятниця 14 (1) цьвітня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Войскові предложеня. — Ворохобня в Альбанії.

Передвчера о год. 1 в полуднє приймив цїсар на окремій авдиенциї угорского президента мінїстрів ґр. Кін-Гедерварі'ого. Авдиенция та стоїть в звязи зі справою войскових предложень.

Як віденьскі часописи доносять, треба надїяти ся рішеня тої справи в як найкоротшім часї. Оба правительства уложили вже свої предложеня; перевела ся подрібна виміна гадок і дуже небогато вже бракує до цїлковитого порозуміня. В угорских правительственних кругах заявляють, що до спору не прийде, бо нема до того нїяких підстав і що мусить прийти до дружного порозуміня. Коли би однак не удало ся в спірних питанях установити такого змісту предложеня, який приймили би обі сторони, то Монарх відложить рішенє ще на короткий час. Так чи сяк — на погляд угорских правительственних кругів — нема сумніву, що всї три войскові предложеня ще сеї весни прийдуть під наради угорского сойму.

Угорске правительство обстає при своїм жаданю лучности між войсковим законом, законом о гонведах а войсковою карною процедурою. В тім лежить найбільша трудність, бо справа тої процедури ще не обговорена добре обома сторонами.

О своїй авдиенциї висказав ся др. Гедерварі перед дневникарями дуже неясно. — „Авдиенция — казав — мала на цїли повідомленє Монарха о дотеперішнім ходї переговорів в справі войскової реформи. Рішеня на тій авдиенциї ще не було“.

На питанє, чи переговори обох правительств що до карної процедури войскової будуть дальше вести ся, заявив ґр. Гедерварі, що насамперед треба заждати на поворот Монарха з Вальзе.

По полудни був ґр. Гедерварі у президента австрийских мінїстрів бар. Бінерта, аби попрощати ся. При тій нагоді мали оба президенти обговорити, що переговори в справі карної процедури войскової розпічнуть ся на ново зараз по сьвятах.

О год. 5 по полудни ґр. Кін-Гедерварі і мінїстер гонведів ґен. Газай та угорский мінїстер судівництва др. Секелї виїхали з Відня до Будапешту.

„Neues Wiener Journal“ пише: Після гадки австрийских полїтичних кругів ріжниції поглядів що до войскових предложень не суть так великі, аби випадало їх предкладати до рішеня Коронї. Іде тут лише о взаїмне порозуміне обох правительств тим більше, що австрийске правительство заявило охоту пійти в уступках для Угорщини так далеко, як то лиш може бути з огляду на парлямент. Тяжкож вимагати, аби австрийске правительство годило ся на таке викривлене закона, яке стрітилось би з опором із сторони парляменту. Угорщина скористала би вже богато, коли би до войскової процедури карної дістав ся мадярский язик, без шкоди для прав, прислугуючих доси в армії нїмецкому язикови. Отже треба мати надію, що зі взгляду на ті користи Угорщина не буде упирати ся при жаданях, які мусїли би в австрийскім парляментї стрітити ся з рішучим опором.

Ворохобники в Альбанії осягнули знов дальші успіхи. Здобули они о 2 кільометри від Скутарі положений Куплик, а наслідком того положенє турецкого войска погіршило ся дуже, бо опинило ся оно між двома відділами повстаньчих войск. Повстанцї окружили Тузі і несли великі втрати турецкому войску.

Повстанцї, звані Малїсорами, то значить гірняками, заселюють гірску країну на північ від Дрину, визначають ся незвичайною хоробростию і дорожать независимостию, яку мали доси, бо хоч турецкі залоги були в касарнях і фортах, то власть їх не сягала у глубину гір.

---

8)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойлє.

(Дальше).

Я почав розглядати ся, в який би спосіб дістати ся з криші на землю.

Прийшло менї на гадку, що рішучо найлекше дістану ся тою дорогою на долину, котрою Іспанець вліз на гору. Яка то була дорога, зараз оповім. З криші відозвав ся якийсь голос, котрий кликав:

— Мануельо, Мануельо!

Я укрив ся в тїни і побачив, що з криші висунула ся якась бородата голова.

Не одержавши відповіди на своє кликанє, вийшов на кришу, а за ним показало ся ще трех людий, уоружених від стіп до голови.

Зараз панове пересьвідчите ся, як важна річ бути осторожним аж до найменшої дрібници; були би мене без сумніву побачили, колиб я був не скинув карабіна на долину. Так однако не бачили нїчого і певно гадали, що їх товариш удав ся в дальшу дорогу по кришах. Пішли отже за ним, а я, скоро менї щезли з очий, добіг до отвору в криші і зійшов скоро по сходах на долину.

Дім був видко незамешкалий, бо я перейшов без перешкоди через сїни і крізь отверті двері дістав ся на улицю.

Була то вузка, пуста уличка. Я вийшов з неї на якусь ширшу, на котрій горіли огнї, а побіч них лежали спячі вояки і хлопи. Запах був страшний в тім місті. Я й дивував ся, як люди можуть жити в такій задусї. В часї тих многих місяців, в котрих тревала облога, не замітано улиць і не гребано убитих і померших.

Богато людий ходило від одного огнища до другого, а між ними побачив я кількох монахів. Позаяк я видів, що крутили ся без перешкоди, набрав я відваги і побіг скоро на велику чотирокутну площу.

Раз вірвав ся від ватри якийсь чоловік і вхопив мене за рукав. Показав на женщину, яка лежала при дорозї без руху; я побачив, що гадає, що она умирає. Хотів, аби я уділив їй послїдної потїхи. Я призвав на поміч той невеликий запас латини, який знав і сказав над нею поважно:

— Ora pro nobis. Te Deum laudamus, ora pro nobis...

Коли я так говорив, підніс руку до гори і показав наперед. Той пустив мою руку і мовчки відступив на бік, а я відтак удав ся торжественно в дальшу дорогу.

Як я здогадував ся, та велика улиця виходила на головну площу, яку менї описав ґенерал. Горіло на нїй множество огнищ, а від вояків аж роїло ся. Я пійшов скоро дальше і зовсїм не оглядав ся на кількох людий, котрі щось до мене говорили.

Я минув катедру і увійшов в улицю, котру менї описано. Позаяк був я тепер в дїльници, на яку не могли ми зробити нападу, не було тут вояків і не палили ся огнища. Крім слабого сьвітла в однім з вікон, було довкола зовсїм темно.

Я скоро найшов дім між шинком а склепом шевця. Однако в нїм не було сьвітла, а брама була замкнена. Я осторожно потиснув клямку і почув, що піддає ся. Я не міг знати, хто є в серединї, але мусів відважити ся. Отворив двері і увійшов.

Було цїлковито темно, особливо, коли я замкнув двері за собою. Я почав осторожно чалити руками перед собою і намацав вкінци край стола. Станувши, почав я роздумувати, що менї насамперед робити і як найлїпше дістану відомість від того Губерта, в котрого домі я находив ся. Кожда похибка могла не лише позбавити мене житя, але й цїлковито зіпсувати моє післанництво. Бути може, що не мешкав тут сам, лише при якій іспаньскій родинї, а моя похибка могла стати для него і для мене нещастєм. Рідко коли в житю, панове, був я в так поганім положеню.

Нараз кров менї застила в жилах. Просто до уха шепнув менї якийсь голос:

— Mon Dieu! Oh, mon Dieu! Mon Dieu!

Походив він від когось, хто боров ся зі смертию. Відтак роздав ся якийсь войк і всьо утихло.

Дрож перейшла по менї; був то страшний голос, але обудив мою надію, бо я почув францускі слова.

Тому хочби турецке войско розбило повстанців і виперло їх в гори, то там не досягне їх турецка власть і не удержить ся тривко в гірских провалах і зворах. З ними лучать ся инші сусїдні племена против турецкої власти н. пр. Міридити і находять також союзників в Ґусінє. Таке саме ворохобне населенє находить ся в Іпеку. Назначуваний турецким правительством кождочасний ґубернатор для Іпеку, обіймаючи урядованє, зустрічав ся все з вистрілами так, що волів оставати в безпечнїйшім Скоплю. Гірскі племена часто замикали переїзд на мостах на Дринї, на дорозї з Скутарі до Призрену і тим способом спиняли всяку комунікацию. З того видно, що ще довго треба ждати на втихомиренє тих гірских околиць наслїдком вродженої свободолюбивости тих гірских племен.

Новинки.

Львів, 13 цьвітня 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Президент галицкої дирекциї почт і телеґрафів іменував ад'юнкта Тад. Станцлїка почтмайстром в Будзанові, а переніс почтмайстра Юл. Тарнавецкого з Будзанова до Бржостка; — надав посади експедиєнтів почтових офіциянтцї Ользї Височаньскій в Новойовій; бувшим маніпулянткам: В. Кохановскій в Дроговижи, Тер. Адамскій в Зїболках, помічници Ол. Доманьскій в Старуни, Кар. Краєвскій в Гнильчу, Петр. Бельовскій в Глинній коло Зборова, Павл. Меценсеффі в Червоногородї: начальникові стациї зелїз. Мар. Крупаньскому в Підвисокім і емерит. жандармови Ів. Ґродскому в Чортівци і помічници почтовій Ол. Цесля в Беремянах.

— **Справи особисті.** Директор зелїзниць державних п. Рибіцкий виїхав на 2-недїльну відпустку. Управу дирекциї зелїзниць обняв заступник директора радник секцийний Юнґа.

— **Ліцитация.** Дня 19 цьвітня 1911 о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Стрий публична лїцитация невідобраних товарів як: лїкери, руми, розолїси, машина до шитя, меблї, камінь млиньский, пуделка деревляні, ляк, скло, материї вовняні, шкіри і т. п.

— **В Надвірній** відбуде ся дня 17 цьвітня с. р. в латиньский великодний понедїлок о 3 год. по полудни в льокали місцевої читальнї „Просьвіти“ нарада в справі приватної ґімназиї, котру основано в Надвірній з днем 1 цьвітня с. р., а до котрої учащає 16 хлопців і 4 дївчат.

— **Сензацийне арештованє** дра Станислава Парнеса, котре у Львові наробило немало шуму, закінчило ся без сензациї, бо п. Парнас, син львівского міліонера, чи радше таки сам его батько, ще в пору залагодив справу. Парнес служив первістно при суді в Зальцбурзї, але видко, той фах ему не сподобав ся і він его покинув та переніс ся до Відня. Але у Відни єств де погуляти, коби лиш були гроші. О то іменно й розходило ся пану Станиславови, а що батько не радо давав, то пан Станислав знайшов собі таких, котрі его ратували. В груднн м. р. заплатив п. Парнес 120.000 кор. довгів за сина і сказав, що вже більше не буде платити. Пан Станислав купив тоді значну скількість вина у п. М. Нафтули Тепфера за 8000 К. і продав дальше за 2000 К, а п. Тепферови заплатив не грішми лиш векслями, на котрих підписав дра Ляндава з Відня. Отже з того прийшло до малого непорозуміня і до маленького арештованя. Але що Парнеси, Нафтули і Ляндави з племени Ізраїля, то якось в остаточній хвили собі порадили. Батько Парнес заплатив, сина пустили на волю, а віденьскі ґазети розписали ся широко о тім, що в цїлій сїй справі не було і нема ніякої сензациї.

— **Справа крадежі тайних документів в Парижи** наробила в кругах полїтичних близше інтересованих держав великої сензациї. О крадїж тих документів підозрівають віцеконсуля Рене Руета і галицкого жида Бернарда Маймона. Той Маймон був, кажуть, довгі лїта шпіґуном султана Абдул-Гаміда і діставав від него річно 220.000 К платнї. Єсть то незвичайно спритний жидок, котрий знає знаменито по німецки, по француски, анґлійски, італїяньски, сербски, по турецки, грецки і по латиньски. Перед слїдчим судиєю признав ся він, що дістав від Руета тайні документи з міністерства заграничних справ. Маймон постарав ся передовсім о ті документи, котрі відносили ся до его фінансових плянів. Він був кореспондентом одної анґлїйскої часописи і запротестував проти его арештованя. Францускі часописи кажуть, що крадїж документів слїдувала із полїтичних і фінансових мотивів. Ходило іменно капіталїстам о се, щоби знати точно пляни правительства по з'їздї в Почдамі що до баґдадскої зелїзниці. Маймон каже, що шпіґуньством зовсїм не займав ся а цїла справа мала для него лиш фінансове значінє.

— **З салї судової.** Перед львівским судом присяжних відбула ся вчера перед полуднем карна розправа против Андрія Брицкого обжалованого о злочин крадежі і против Павла Пенкалї та Михайла Розборского, обжалованих о злочин участи крадежи. Брицкий допустив ся крадежі в мешканю Віцепрезидента краєвої Ради шкільної дра Дембовского а Пенкаля і Розборский помагали вкрадені річи продавати. Крім того допустили ся обжаловані крадежі на шкоду союзної Каси хорих.

По переведеній розправі засудив трибунал Брицкого на основі вердикту судиїв присяжних за злочин крадежі на $1^1/_2$ року тяжкої вязниці, обостреної постом що 14 днїв і призволив на допущенє над ним дозору полїцийного; Пенкаля і Розборского за участь в крадежи засуджено кождого на два місяцї строгого арешту.

— **Дрібні вісти.** Студїнь, яка від кількох днїв у нас настала, ніби дрібку попустила, але все-таки незначно, головно длятого, що й в инших краях не то не потеплїло, але навіть морози не попускають. В північній Фінляндиї морози доходять до 15 степенів, а в архангельскій ґуберниї навіть аж до 35 степенів. — Робітник Микола Терлецкий з Буковини зголосив ся на поліциї і просив, щоби его відшупасували, бо не має з чим до дому вернути. Коли вертав з роботи з Прус, его обікрали і він лишив ся без сотика. — В місцевости Герцеґ Санто на Угорщинї прийшов сьвященик Андрій Цар сповідати умираючого і підчас сповіди сам помер внаслїдок удару серця. — З Відня доносять, що 22-лїтний студент техніки Володимир Козакевич підрізав свому товаришеви, Ярославови Чипчареви, з котрим разом мешкав, підчас сну горло, а відтак вийшов і щез без слїду. Козакевич був вже раз на лїченю в домі божевільних і здаєсь допустив ся того вчинку в приступі божевільности. — Арештовану свого часу під закидом шпі-

---

— Хто там? — спитав я.

Я почув зойк, але ніякої відповіди.

— Чи то ви, пане Губерт?

— Так, так — почув я слова, але сказані так тихо, що я ледве їх похопив. — Води, на милість Бога, води!

Я поступив наперед, однако наткнув ся на стїну. Знов почув я зойк, тепер вже найвиразнїйше над моєю головою. Я підніс до гори руку, але ловив лиш воздух.

— Де ви? — спитав я.

— Тут, тут! — шепнув тихо дрожачий голос.

Я витягнув руку вздовж стїни і вхопив босу ногу. Була она на висоті мого лиця, а однако о скілько я міг зміркувати, не мала ніякої підстави. Наляканий подав ся я назад.

Витягнувши з кишені кресиво, зробив я сьвітло. При першій искрі видавало ся, що якийсь чоловік висить передо мною у воздусї; з жаху випустив я кресиво. Підняв его сейчас і дрожачими пальцями почав кресати на ново. Сим разом запалила ся не лише губка, але й воскова сьвічка. Я підніс еї до гори. То, що я побачив, зменшило вправдї моє зачудованє, але за те збільшило жах.

Той чоловік був прибитий до стїни, так як часом прибиває ся ласицю, сороку, яструба до стїни стодоли або стайнї. Великі гвоздї були вбиті в обі его руки і ноги.

Бідолаха був конаючий, голова звисла ему на рамена, а чорний язик виставав з уст. Умирав із спраги і ран, а его мучителї поставили перед ним на столї пугар з вином, аби збільшити его муки. Я подав ему ту чашу. Міг ще проликати, а очи напів пригаслі вже, трохи оживили ся.

— Чи ви Француз? — шепнув.

— Так. Вислано мене, аби я довідав ся, що з вами стало ся.

— Викрили мене. Убили. Але заки умру, розповім вам, що знаю. Ще трохи вина прошу. Скоро, скоро! Зараз всьо скінчить ся. Сили мене покидають. Послухайте. Порох є в комнаті игуменї. Стїна переверчена, а конець льонту є в келїї сестри Ангелики, побіч каплиці. Перед двома днями всьо вже було готове. Однако перехопили мій лист і ось як мене замучили.

— Великий Боже! Отже ви тут висите вже від двох днїв?!

— Видає ся менї, що то вже два роки. Товаришу, я служив Франциї добре, правда? Зробіть менї тепер малу прислугу. Пробийте менї серце, друже. Прошу, благаю вас, скоротіть мої муки.

Стан того чоловіка був справдї безнадійний і було для него дійстно спасенієм, зробити его волю. А помимо того не міг я ему з зимною кровію затопити штилет в серце, хоч був пересьвідчений, що сам просив би о таку ласку, коли би був на его місци.

Нараз прийшла менї гадка до голови. Атже в кишени мав я средство, яке спричинить безпроволочну смерть без болю. Було то моє власне охоронне средство против можливих мук, але той нещастний потребовав его сейчас, а до того так добре заслужив ся Франциї.

Я виймив фляшину і влив отрую до вина. Хотїв подати ему, коли нараз почув брязкіт оружия перед брамою. В одній хвили згасив я сьвітло і укрив ся за занавісою при вікнї.

Хвилю пізнїйше отворили ся двері і до комнати увійшло двох Іспанців — високих понурих людий в цивільних одягах, але з рушницями на раменах. Я дивив ся ізза заслони в величезнім страху, що найшли мій слїд, але їх відвідини мали видко на цїли лиш натїшити ся видом умираючого в страшних муках.

Один з них підніс лїхтарню до лиця нещастного, а відтак оба вибухнули диявольским сьміхом.

Відтак погляд чоловіка, що державав лїхтарню, упав на чашу з вином. Взяв еї, приложив до уст Губерта, а коли бідний чоловік витягнув голову, аби напити ся, відоймив еї і сам напив ся. Але сейчас страшно скрикнув, почав вимахувати руками у воздусї і упав неживий на землю. Єго товариш поглянув на него з жахом. Заволодїв ним якийсь забобонний страх, крикнув сам нелюдским голосом і як шалений вибіг з мешканя. Я чув ще якийсь час его кроки на улици, аж вкінци всьо утихло.

Запалена лїхтарня стояла ще на столї, а при еї сьвітлї побачив я, що голова Губерта звисла зовсїм на долину, перестав віддихати, вже не жив. Єго рух до чашї з вином був послїдний.

В домі чути було лиш тиканє годинника, впрочім була цїлковита тишина. На стїнї висїла випружена стать Француза, на земли лежало без руху тїло Іспанця, а обох осьвічував млавий блеск лїхтарнї.

Перший раз в житю задрожав я зі страху. Бачив я вже десять тисяч людий, померших на всякі можливі способи, але їх вид не робив на мене такого враженя, як ті дві блїді стати, одинокі мої товариші в тім понурім мешканю.

Я вибіг на улицю, як той другий Іспанець, гадаючи лиш о тім, аби видістати ся з того дому і аж коло катедри заволодїв трохи над собою. Я задержав ся і скрив ся в тїни. Підпер ся в бік і роздумував, що менї дальше робити.

Годинник ударив два рази. Була отже друга година. О четвертій мало бути войско готове до нападу. Полишалось менї ще дві години часу до дїланя.

(Дальше буде).

гуньства Людмилу Веберівну, наречену росийского рітмайстра від жандармерії, випущено із слїдчої вязниці за кавциєю 4.000 кор., яку зложила за неї єї приятелька з Варшави, лїкарка-дентистка Рехендорфівна. Висший суд краєвий згодив ся випустити на волю також за 4.000 кор. кавциї Жида Ґабріловича, о котрім ми вчера доносили.

— **Просьвітно-економічний курс.** Заходами львівскої філії „Просьвіти“ розпочав ся вчера просьвітно економічний курс для селян львівского повіта. Курс той обнимає слїдуючі предмети: 1) Як веде ся провід в читальни? а) часть теоретична (викладає п. І. Крипякевич), б) часть практична (п. Демидчук). — 2) Як веде ся курси для неграмотних (проф. Солтис). — 3) Основні відомости правничі (др. Филип Евин). — 4) Рахунки, міри і ваги (п. Грушкевич). — 5) Правильне лекторство (п. Равлюк). — 6) Про пошесні недуги домашних зьвірят (ц. к. ветеринар повітовий п. Струтиньский). — 7) Кооперация і 8) дещо з сїльского господарства (п. Творидло). — Курс сей відбуває ся в комнатах бурси Тов. педаґоґічного при ул. Вірменьскій ч. 2., а отворив єго при участи членів Видїлу філії відповідною промовою голова львівскої філії др. Евг. Озаркевич. Курс відбуває ся на кошт філії при підмозї Головного Видїлу. Між участниками курсу суть і такі, котрі прибули власним коштом і з подальших повітів, як городецкого і равского.

— **О підпалене.** Перед судом присяжних у Львові ставав сими днями Іван Рак з Рокитна під Львовом, обжалований о підпалене. Іван Рак єсть пияком. Пропивав, що мав, що заробив а коли вже не було за що пити, продавав ґрунт. Раз продав кусень ґрунту за 800 кор., другий раз за 200 кор., опісля знов за 400 кор. — і так позбув ся трох морґів. Ґрунт той купив запопадливий сусїд. По якімсь часї Ракови стало жаль тої землї, котрої позбув ся а котру забрав сусїд; єго брала злість, але не на себе лиш на сусїда, котрому став по пияному відгрожувати ся; казав, що убє, що спалить єго. Так відгрожував ся дня 1 грудня м. р. і тої ще ночи погорів сусїд. Всї казали, що то нїхто иньший лиш Рак підпалив сусїда. Рака замкнули до арешту а відтак станув перед судом. Тепер судили єго вже другий раз за той сам злочин. Перед трибуналом виступив цїлий ряд сьвідків, а зізнаня їх були найлїпшим доказом, до чого доводить пиятство; того однак не міг нїхто доказати, щоби Рак дїйстно підпалив сусїда. На доказ вини обжалованого принесла була жінка сусїда фляшинку з лїку з етикетою з аптики Гая, наповнену до половини нафтою; фляшинку ту знайдено недалеко спаленої загороди, коли снїг стопив ся. Обжалований признав, що купував лїки в аптицї Гая, але покликав ся й на то, що так само й другі люди в селї купували лїки в тій самій аптицї. Жінка Рака зізнала, що чоловік єї прийшов вечером до дому так змучений, що навіть не хотїв їсти, лиш положив ся спати і спав через цїлу ніч. Остаточно розправа закінчила ся тим, що судиї присяжні 12 голосами заперечили вину обжалованого а трибунал видав вирок увільняючий єго.

Телеґрами.

Аі (Ау) 13 цьвітня. О 8 год. вечером вибухла на улици бомба, котра зранила тяжко 3 вояків і убила одного коня.

Еперней 13 цьвітня. В Аі одну фабрику шампаньского вина зовсїм знищено, дві обрабовано а три підпалено. Полумінь обняла також і инші будинки, між иншими дім бурмістра.

Еперней 13 цьвітня. В Аі від полудня горить 5 фабрик шампаньского вина. Улицями пливе вино струями. Кавалерию повитали винники буками і камінєм. Винники підпалили також винну лозу у виноградниках на значнім просторі.

Цетинє 13 цьвітня. Чорногорске правительство вислало до держав ноту, в котрій каже, що внаслїдок подій в Албанії Чорногора має шкоди і звертає увагу на небезпечність, грозячу мирови, мотрий Чорногора в інтересї свого внутрішного розвою щиро бажає удержати. Однак хоч Чорногора бажає щиро удержаня мира і дружних відносин з Туреччиною, то в своїх змаганях дізнає перешкоди внаслїдок заворушень над своєю східною границею. Длятого просить держави в характері зберігателів мира і піонірів загального поступу, щоби поробили кроки у Порти в цїли як найскоршого привернення порядку в сусїдстві Чорногори.

Петербург 13 цьвітня. На вчерашнім засїданю думи внесено наглу інтерпеляцию в справі недопусканя Жидів до іспиту екстерністів. Інтерпеляцию мотивував пос. Фрідман, котрий зазначив, що через то відбирає ся жидівскій молодежи навіть можність учити ся на заграничних унїверситетах.

Париж 13 цьвітня. Рада міністрів зібрала ся вечеоом з причини подій в департаментї Марн і ухвалила доставити префектови відповідної скількости войска в цїли удержаня порядку.

Курс львівский.

Дня 12-го цьвітня 1911.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	702·—	709·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	463·—	473·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Яси	561·—	568·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	535·—	548·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	99·—	99·70
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв. .	94 30	95·—
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	96 50	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	96 50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·20	92·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·—	98·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%. .	99·10	99·80
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 К.	92·30	93·—
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	93 30	94·—
„ м. Львова 4% по 200 К .	92·70	93·40
IV. Льоси.		
Міста Кракова	100·—	108·—
Австрийскі черв. хреста	92·—	98·—
Угорскі черв. хреста	72·—	73·—
Італіянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. .	69·—	75·—
Базиліка 10 К	40 50	44·50
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·46
Рубель папеоровий	2·53	2·54
100 марок нїмецких	117·50	117·90
Долярь американьский.	4·80	5·—

Курс віденьский

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·30, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·62
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·09, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Вининк: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·26, 9·27.
З Вининк: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Вининк: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Вининк: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Крехoвецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).